

Anul VIII. N.º 1 || Ianuarie - Martie 1959

CĂMINUL

CAETUL 16

SÃO PAULO- BRAZILIA

ANUL VIII.

CAETUL 16

Numărul 1

ooooo

ooo

o

CAETUL 16

- São Paulo, Ianuarie-Martie 1959 -

ooooo

ooo

o

D U N Ă R E A L B A S T R Ă

Dunăre albastră, Dunăre albastră,
Dacă nu te doare
Du și jalea noastră
Până 'n larg de mare.

Când vor trece noaptea, istoviți, luntrașii -
Lopătarii suferinții
Să le poarte pașii
Farul biruinții.

Jalea depe Tisa și dureri din munți
Să 'mpletești cu valul și cu zarea.
Oltul să-ți aducă plânsul lui cărunț,
Să-i ascuți durerea, numai tu și marea.

Dunăre albastră, Dunăre blajină,
Să vestești în larguri vișelia noastră.
Să ne duci dușmanii 'n țara lor străină,
Dunăre bătrână, Dunăre albastră.

Îți vom țese nume din legende și povești,
Să te cânte 'n versuri toți corăbierii,
Dacă vei trimite, soră, valuri românești,
Să cunoască zarea semnul învierii.

Sol să-ți fie Nistru pentru zile mari;
Sărbătorile învierii sunt aproape.
Vor veni să-ți ceară, mândri lopătari,
Să pornești în larguri oștile de ape.

Cresc, în chip de valuri, Geții legendari...

VALERIU CÂRDU

XXXXXX
XXX

de Nic. Iancu-Păltinișanu

Pe Antonio Castro da Silva l-am cunoscut cu vreo patru ani în urmă, în casa unui prieten comun. În anii ce au urmat ne-am văzut destul de rar. La São Paulo el nu venea decât de două sau trei ori pe an; de obicei făcea această călătorie cu avionul, căci locuia la o distanță de peste două mii de kilometri, în interiorul statului Mato Grosso, unde își avea moșia moștenită de la părinți.

Stând de vorbă cu senhor Antonio, aveai impresia că ai de-a face cu un intelectual cu pregătire universitară. În realitate Antonio era un autodidact - nu făcuse decât șase clase elementare, la o școală din Cuiabá. Citea însă mult - un lucru ce-l întâlnești destul de rar la oameni de categoria lui, în această țară - și cu inteligența lui vie, avea darul de a discerne orice problemă; concluziile ce le tragea erau de o logică uimitoare. Pasiunea lui erau indeosebi problemele internaționale, - un lucru deosebit de rar la brazilieni. Ne împrețenisem discutând politică internațională, căci Antonio urmărea cu viu interes, prin radio mai cu seamă, tot ce se întâmplă în lume. Ziarul său preferat, O Estado de S. Paulo, îl primea la fazendă (moșie) cu mare întârziere, dar aceasta nu-l supăra nicidecum; evenimentele petrecute în lume, ce-l interesau, le lua la cunoștință prin radio. La sosirea ziarului, avea apoi prilejul să vadă, din articolele de politică internațională, dacă părerile sau concluziile lui proprii cu privire la o problemă sau alta, se confirmă sau nu. Adeseori era de altă părere decât vestitul comentarist de politică internațională de la marele cotidian mai sus amintit. Mi-aduc aminte că în două rânduri i-am împărtășit punctul de vedere, diametral opus celui susținut în coloanele lui "O Estado de S. Paulo".

L-am reîntâlnit pe Antonio, cu totul pe neașteptate, după ce nu-l mai văzusem aproape șase luni, în orașul Jundiá, unde mă găseam în interes de serviciu; el venise la "festa da uva" - tradiționala expoziție de fructe și alte produse ale economiei rurale din acea regiune.

Ne-am salutat și îmbrățișat după obiceiul brazilian, bătând unul altuia spatele cu palma.

Încă de la primele cuvinte schimbate cu amicul meu Antonio, am observat că nu era prea bine dispus; simțeam că-l roade ceva la inimă. Nu m-am ferit să i-o spun imediat.

- Necazuri, senhor Nicola, - am necazuri multe.

- Ce fel de necazuri, senhor Antonio? Doar n-o fi din nou neplăceri cu vecinul d-tale, Oreste Barbosa..?

Oreste Barbosa era proprietarul unei mari fazende învecinate cu aceea a lui Antonio. Știam despre intrigile și blestemățile acestui Barbosa - Antonio imi povestise cu ani înainte - un om fără scrupule, care-și câștigase întreaga-i avere pe căi strâmbe, prin înșelăciune, amenințări și procese cu martori mincinoși. Imi era încă vie în memorie întâmplarea cu otrava pe care argații lui Barbosa o aruncaseră în eleșteul de pe moșia lui Antonio; i-a ucis cu acel prilej toți peștii - o pagubă destul de mare pentru prietenul meu Antonio. Din procesul ce a urmat, până la urmă a eșit învingător Oreste Barbosa, iar Antonio

hoțul de păgubaș. Altă dată, în timp ce Antonio se întorcea sera târziu din câmp, a fost atacat de doi negri nămiți de Barbosa ca să-l ucidă, scăpând ca prin minune doar cu o rană de cuțit la braț.

Antonio mă privi drept în ochi:

- Ai ghicit, zise, nu era greu să ghicești. Omul acesta o să mă vâre 'n mormânt... ori la pușcărie, căci nu știu cât timp îi voi mai putea răbda fărădelegile. Dacă nu ești grăbit, hai să luăm o bere și-ți voi povesti noutăți.

M'am grăbit să-i răspund că eram grăbit, căci eram curios să aflu de ce i-a mai stat capul să facă acel monstru de Barbosa. Am intrat într'un bar din apropiere.

- Mi-a făcut festa acum vreo două săptămâni, - își începu povestirea Antonio cu un oftat. - Inchipe-ți, a zăcăzuit pârăul ce trece prin fazenda lui și-și continuă cursul de-a lungul moșiei mele. Timp de o săptămână n'am avut apă pentru vite. Când am protestat împotriva acestui act criminal, ști ce a răspuns? A negat pur și simplu. A susținut că pârăul a secăt din cauza secetei și că nici el n'ar fi avut apă pentru vite. Culmea neobrăzării! Feitorul (vataful) meu l-a văzut cu proprii lui ochi, când împreună cu o echipă de 10 oameni lucra la zăgazul care a schimbat cursul apei înspre Lago Amargo (Lacul amar). Am vorbit atunci cu proprietarii fazendelor vecine, cari deasemeni își adapă vitele din acel pârău. Majoritatea lor sunt deasemeni pe picior de război cu Barbosa. Am pierdut câteva nopți în discuții sterile, imitând - fără să vrem - conferințele lipsite de rezultat pe cari le țin de-o vreme incoace reprezentanții țărilor occidentale cu cei ai lumii comuniste din Răsărit. Vrând să-l imit pe Foster Dulles, le-am propus să luăm în comun măsuri de represalii împotriva "crusciovului" Barbosa, înainte de a ne muri vitele de sete. În ce mă privește eram decis la orice: vroiam să-i distrug podul de peste Vale Seca (Valea seacă), tăindu-i astfel lui Barbosa orice legătură cu calea ferată. Dar Jorge Araujo și cumnatul său au fost împotriva; au zis că în felul acesta se va paraliza transportul de cherestea de la joagărul lui Barbosa. Căci să vezi, Araujo e interesat în vânzarea cherestelei, realizând comisioane frumoase din această afacere. Ce era să zic? Am venit atunci cu altă propunere: niciunul din noi să nu-i mai restituie lui Barbosa vitele ce le prindem pe moștile noastre, iar postul sanitar, înființat din proprie inițiativă și întreținut pe proprie cheltuială de moșierul Gregorio Ferreira, să nu mai furnizeze nici-un medicament, nici-o fiolă de injecții pentru fazenda acestei canalii cu chip de om. Dar s-au ridicat obiecții, că cei ce vor suferi mai mult vor fi bieții muncitori, expuși astfel malariei și mușcăturii mortale a șerpilor Urutú. Iar aceasta ar fi contra moralei și dragostei creștinești, ori noi suntem catolici, și deci nu putem face una ca asta.

Cum ne aflam tocmai în perioada cu ploi puține, mi-am zis că ceva trebuie să întreprind, înainte de a-mi începe vitele să moară de sete. I-am trimis vorbă lui Barbosa - asta a fost acum cinci zile - că o să-l caut personal, la conacul său, pentru a sta de vorbă cu privire la miraculoasa secare a pârăului. Mi-a răspuns mișelul, că ușa casei sale stă întotdeauna larg deschisă prietenilor, - observă, senhor Nicola, câtă asemănare cu ipocrizia propriei lui Crusciov și a ortacilor săi în relațiunile internaționale! - că cei ce vin la dânsul cu sentimente curate

și gânduri de pace sunt bine veniți și că, în ce-l privește, ar fi foarte fericit să afle că vizita mea s'ar datora intenției de a-i restitui cele zece vaci cu lapte pe cari oamenii mei i le-ar fi furat de pe moșia sa... Ce zici de-atâta obraznicie și cinism?! - Totuși, încă în aceeași zi am pornit călare, împreună cu vătaful meu, Ambrosio, pentru a sta de vorbă cu bunătatea mea de vecin. La intrarea pe moșia lui, am fost întâmpinați de patru vaqueiros călări, a căror misiune era - după cum mi-am dat seama imediat - de a ne împiedeca să deviem dela drumul direct ce duce la conac, pentru ca nu cumva să spionăm prin fazenda lui Barbosa. Nu-i vorba, avea destule de a ascunde față de străini!

Încadrați de cei patru vâcari, am ajuns la conac. Aci ne-a întâmpinat Pedro, un mulat hidos, căpetenia personalului domestic și omul de încredere al lui Oreste Barbosa. Datorită intrigilor și măturiei mincinoase depuse de acest Pedro, o moșie învecinată, a unui biet japonez, intrase de-a întregul în ghiarele lui Barbosa. Cu un rânjet fals, m'a poftit să aștept puțin în fața casei. S'a întors după câteva minute, anunțându-mă că "stăpânul" nu era acasă și că nu se va reîntoarce decât mâine.

Să turbez, nu alta! Il auzisem doar prin geamul larg deschis cum vorbise cu Barbosa, a cărui voce răgușită deasemeni o cunoșteam prea bine. I-am spus în față ce gândeam, dar mulatul, cu acelaș rânjet ipocrit, a dat din umeri: "Dacă vă spun că nu-i acasă, trebuie să mă credeți!" Ca și când ar fi vrut să zică: dacă stăpânul imi spune că nu-i acasă, apoi nu-i acasă! -

Da, senhor Nicola, - acest Barbosa e o canalie cum rar s'a mai născut pe lumea asta! În fond, nu mi-ar fi greu să termin cu el, odată pentru totdeauna. Aș avea însă nevoie de concursul fazenderilor vecini, cari la rândul-le, suferă și ei sub șicanele acestui mizerabil. Dar vecinii mei ezită. Barbosa a reușit să le toarne frica în oase, așa că nu se încumetă a intra în luptă deschisă cu el. Și mai e ceva: câțiva dintr'ânșii, de dragul unor câștiguri materiale trecătoare ce realizează cu negustoritul unor produse de pe moșia lui Barbosa, preferă să înghită toate șicanele, sperând mereu că într(o zi lucrurile vor lua o întorsătură mai bună. Naivi și imbecili! Eu nu mă indoesc că într'un an sau cel mult doi, dacă continuăm așa cu mâinile 'n sân, vom fi goniți din fazendele noastre, rămânând Barbosa stăpânul unic între Serra Formosa și Rio Pequeno! Iar de unul singur, nici unul din noi nu-l vom putea răzbi pe acest tartor....

Antonio făcu o pauză pentru a mai sorbi o înghițitură de bere. Ii ascultasem povestirea, fără să-l intrerup. Însfârșit i-am pus întrebarea:

- Și ce ai de gând să întreprinzi, căci fără indoială, lucrurile vor merge din rău în mai rău?

- Evident, senhor Nicola. Asta mi-o zic și eu. Te întreb însă acum, după ce ai putut vedea că am de-a face cu un "crusciov", - ce au făcut sau ce fac spre exemplu Statele Unite față de provocările continue ale Sovietelor? Cred că-ți dai seama că situația în care mă găsesc, este - în mic, desigur - aproape identică cu aceea în care se găsește azi lumea occidentală. M-am gândit la o alianță cu Joaquim Campos care îl urește de moarte pe Barbosa. Acest fermier e în principiu de acord cu mine și pot conta pe discreția lui. Împreună cu acesta, și cu o echipă de cabocli hotărâți și de încredere, ne-am gândit să punem foc pădurii de pe colinele ce inconjoară fazenda lui Barbosa și, în aceeași noapte

să dinamităm digul lui Lago Amargo, inundând astfel întreaga vale. Mă înțelegi? Ii vom prăpădi întreaga fermă, și-l vom ineca, cu familia lui cu tot, ca pe un șobolan veninos, - căci nu va putea ieși din vale, din cauza pădurilor în flăcări!

- Dar vor pieri atâția nevinovați, - mă gândesc la caboclii lui de pe moșie....

- Ai dreptate, senhor Nicola. Și încă un lucru: apele se vor revârsa și în fazenda amicului Ferreira, cauzându-i pagube enorme. Aici e cârligul întregii chestiuni și... marea dilemă în care mă zvârcolesc! Nevastă-mea, care e o catolică bigotă, nici nu vrea să audă de așa ceva. Zice că după moarte o să ajung în fundul iadului, unde voi fi părjolit ca o linguică (cârnaț) în frigider. Da, senhor Nicola, mă aflu într'o mare dilemă. Vei răde de mine, dar în fond găsesc că această dilemă în care mă zbat eu acum este foarte asemănătoare cu marea dilemă în care, de ani de zile, se zbate pe plan internațional, Occidentul. Puterile occidentale, la fel cu vecinii mei, proprietari de fazende, nu vor să sacrifice nici un pic din comoditatea în care se leagănă astăzi; preferă să cedeze în fața aroganței inamicului și se nutresc cu iluzia că "lucrurile se vor îndrepta". Sunt câteva țări occidentale cari nu înțeleg de-a ruptul capului să renunțe la interesele materiale ce le au pe țărâm comercial cu Rusia și China comunistă - întocmai ca vecinul meu Araujo, care de dragul cherestelei lui Barbosa, refuză să se mai gândească la ce va fi mâine. Câtă lipsă de solidaritate în acțiunile întreprinse de așa zisa lume liberă! Câtă ezitare, nehotărâre! Eu, Sr. Nicola, nu sunt citit ca deta. Interpretez lucrurile după cum mă ajută mintea mea de caboclu cu câteva clase primare. Ascultă-mă ce-ți spun: lumea merge la ruin! Dacă Occidentul creștin va continua doar, cu vorbăria, ca până acum, și cu speranța că "lucrurile se vor îndrepta" dela sine, apoi te asigur că nu va mai curge multă apă pe Rio Pequeno, și paianjenul roșu își va întinde rețeaua-i sinistră și peste țara noastră. Eu unul nu cred în minuni. Și chiar dacă aș inclina a crede, nu mi-ar fi permis să stau cu mâinile 'n sân, așteptând până ce o minune oarecare ar declanșa din cer senin fulgerul miraculos, menit a-l trimite pe un pesevenghiu și criminal ca Barbosa în locul de unde nu ne va mai putea face rău. Acum cinci ani, când ne-am dat seama cu cine avem aface și când ne-am fi putut descotorosi lesne de canalia de Barbosa, fermierii nu erau deciși. Spuneau că dracul nu e atât de negru. Mai târziu, când puterea lui Barbosa a crescut, au început să aibe teamă și s'au nutrit cu speranța că însăși caboclii de pe moșie, pe care Barbosa îi trata mai rău decât pe niște șclavi, se vor răscula într'o bună zi și-l vor ucide cu propriile lor mâini. A fost, după cum vezi, aceeaș apă rece cu care s'au îmbătat Statele Unite atâta timp, așteptând ca Uniunea Sovietică să se macine și să se prăbușască dinlauntru ei. Lipsa de prevedere, lipsa de inițiativă și de curaj a Occidentului, a adus lumea la această răspântie fatală. Dar Occidentul va trebui să iese din această dilemă, oricât de greu i-ar cădea. Și cât mai degrabă! A continua într'o dilemă nu este o soluție. Eu însu-mi deasemenea va trebui să mă decid, înainte de a fi prea târziu. Oare e păcat să-ți aperi viața și avutul față de atacurile injuste ale unui răufăcător? Fazenda, pe care mujcesc cinstit, împreună cu familia mea, nu vreau s'o pierd. O am dela părinți, care au agonisit-o cu mare trudă și sudoare. Vreau s-o măresc, s-o fac mai frumoasă; s-o las fiilor mei... Dar conviețuirea cu un vecin ca Barbosa, înseamnă iadul pe pământ! A incer-

Era in zorile unei zile de vară. Aerul curat dar rece de munte, dădea aburi la fiecare suflare. Natura incepea să se trezească. Cântecul melodios al prigoarei anunța venirea zilei. Undeva, de prin imprejurime, răsuna in răstimpuri aproape egale, curigul răgușit al unui cocoș.

M'am retras dela fereastra intredeschisă și m'am îmbrăcat in pripă. Ieșind in grădină, m'am aplecat și am cules in treacăt câteva câpsune, umede de roua dimineții. Sub brazii din fața casei am tresărit: o picătură de rouă căzută din cetini, mi-s'a strecurat ștregară sub gulerul dela cămașe... Pe-o creangă, sus, o gaiță s'a umflat de răs...

M'am furișat pe după casă, nescăpând însă celor doi ochi care mă pândeau de după coteț. Erau ai lui Azorel, care, dând din coada lui ciufulită, mă ruga să-l liberez de "lanțul robiei", pentru a mă putea intovărăși in plimbarea mea matinală.

Am sărit apoi gardul, eu pe sus, el printre lețe, și-am luat-o razna, inspre izvoare.

Undeva, in depărtare, se auzea scârțâitul unor roți de car, acompaniat de zgomotul cadențat al unui topor ce se chinuia cu vre-un butuc noduros.

Eram inconjurați de păduri de brazi. La stânga, inspre Cârja, creasta împădurită a muntelui incepea să se lumineze de-o aureolă diafană in bătaia soarelui ce răsărea de cealaltă parte.

Ajunsesem acum la drumul mare. Azorel nu mai putea de bucurie. Alergă ca un bezmetic, sărind incoace și incolo. Nu mai aveau mult până la izvoare.

Insfârșit, iată-ne ajunși.. Mușchiul umed pe piatra izvorului Sf. Spiridon parea catifea de-un verde inchis, in contrast cu apa cristalină ce curgea bulbucând din izvor. Am luat o inghițitură din apa rece ca gheața. Restul somnului ce-l mai purtasem sub gene, dispăruse ca prin minune. M'am ridicat apoi, uscându-mi fruntea și obrajii umezi și reci, cu mâneca dela cămașe...

La o aruncătură de piatră incepeau izvoarele de apă minerală, tămăduitoare de-atâtea boli...

Ca un spirit nevăzut, o briză incepuse să coboare valea râului, trezind un freamăt misterios in ramurile brazilor; pe malul opus, brusturii de-un verde proaspăt, incepură a se agita in ritmul unui dans fantastic.

M'am intins pe spate, pe mușchiul moale și umed, privind la petecul de cer albastru, ale cărui contururi bizare erau determinate de cadrul stâncii abrupte din fața și a brazilor majestoși ce se ridicau alături, ca niște uriași, in mantiile lor intunecate. Din când in când un nor alburii străbătea grăbit câmpul albastru al cerului, dispărând ca prin farmec in clipa in care atingea marginea stâncii...

Susurul apei, cântecul păsărelilor, freamătul brazilor... Minunățile naturii!

Am inchis ochii. In suflet mi-se sălășlui un sentiment de nespusă pace și mulțumire... Murmurul izvorului imi părea din ce in ce mai îndepărtat, glasul păsărelilor se topi incet intr'o simfonie de șoapte ireale... Am ațipit.....

Una din multele și minunatele amintiri... Câtă nostalgie nu

mă cuprinde astăzi, gândindu-mă la acele timpuri!...

Țară dragă, meleaguri insorite ale copilăriei mele: fi-mi va dat să vă mai văd vreodată...? -

D A N B O G H I U

+++++++|+++++++|+++++++

PRINTRE STRĂINI

Când printre străini	Se trudește 'n van
Ai pornit stingher	O pană de scrib
Și fără de prieteni,	Patimi să aline.
Ți-a fost greu să crezi	Cadențat și trist
Că vei pribegi	Gânduri îți anini
Ca vântul prin ceteni,	Ca pe boltă stele,
Amintiri și dor	Cauți in zadar
Infloresc și mor	Ca să oglindești
Sub ceruri străine,	Tot ce ești, in ele!

L I S E T T E S A V A

-- x x x --

== L A P A R I S ==

de NICOLAE TEBAN

La ora zece seara am fost in pădurea de lângă graniță, unde am stat ascunși până la ora douăsprezece fix. După indicațiile primite, am trecut granița la miez de noapte, ocolind cimitirul din apropiere. Dar din greșală am intrat pe un teren de fotbal, unde ne-am invărtit până la ora 4 dimineața. Nu aveam nici busolă, nici hartă. Schița ce am primit-o, nu avea nici cap, nici coadă, astfel că ne-am hotărât să ieșim la șosea. Ce-o fi o fi! Cartela de alimente din Germania era valabilă încă douăzeci de zile.

Sentinela din post se uita la noi bănuitoare, dar cu un "bonjour" politicoș, ne-am depărtat repede, ca doi francezi ce merg la lucru, mai ales că ambii purtam bască pe cap.

Bucuroși că am scăpat de Saarbruck, unde ne sufocau gazele răspândite de fabricile industriei grele (cum trăesc acolo muncitorii, numai Dumnezeu știe), ne îndreptăm spre Forbach, la barăile refugiaților. Negăsind aci pe leg. Vasile Mesaroș, ne-am hotărât să mergem singuri la gară.

Nu am avut însă noroc, căci aici, poliția și jandarmii controlau pe călători, ca la orice stație de lângă graniță. Ne-am grăbit a ne face nevăzuți și pe o stradă laterală, am ieșit la șosea, - și-apoi hai, la pas forțat frate!

Ne gândeam să ajungem la o gară mai in interior, ca să nu batem la ochi. Dar fie că n'am înțeles noi bine, fie c'am fost îndreptați greșit, ne-a apucat noaptea in pădure. Iar noi frânți de oboseală.

A două zi, din nou la drum, căci gara, spre care tindeam, se afla la vreo 25 de kilometri; nu știam însă că și aceasta se

găsea tot lângă graniță. Ca să scurtăm drumul, am apucat-o deacurmezișul unui lan de grâu cu holde încalcitate și pu-tredă. Rămăsese neseccată, din cauza războiului. Abia când am ajuns la restaurantul de lângă gară, am aflat că întreg terenul era minat. - "Ihr habt aber Glueck gehabt!" a exclamat hângioaica, - "Gott hat euch beschuetzt." Am simțit dela primele cuvinte că aveam de-aface cu o nemțoaică cumsecade și bună la inimă. La rândul ei, și ea a ghicit imediat la cât e ceasul cu noi, spunându-ne că "jeden Tag kommen Fluechtlinge durch mein Gasthaus..." Ne-a întrebat apoi despre linia Siegfried și Maginot. Intr'adevăr, prin ambele trecusem noaptea, totuși nu ne-a fost greu să le vedem...

Camaradul Sterie a luat bilete de tren până la Paris, iar din restul de bani, mi-a dat mie jumătate. In cazul că vre-o nenorocire ne-ar despărți, să avem fiecare câte ceva. Bun băiat, acest Sterie Ioan! Adevărat suflet de legionar. Plecam amândoi in necunoscut, - el cu bani, eu... fără o leț-cae. Dar cum imi spunea: noi, moșule, suntem frați. Azi am eu, mâine ai tu. Cu Dumnezeu înainte!...

La ora 12 din noapte ajungem la Paris. Unde să mergem? Tramvaele subterane nu mai circulau. Insfârșit ne-am hotărât ca jumătatea de noapte s'o petrecem pe una din băncile din gară, cum făceau de altfel și alți călători.

Deodată vedem că apar, din biroul gării, un polițist și un funcționar civil și încep să facă controlul pasagerilor.

- Ce ne facem, camarade Sterie? O să ne ia ca din oală, înainte de a fi cunoscut Parisul... Părerea mea e că D-ta să rămâi aci, pe bancă, iar eu mă prefac că merg să aduc apă, - să nu cădem amândoi. Dimineața, cu primul tren, o șterg la adresă și dau alarma.

- Bine moșule, - ne-am înțeles!...

Când m'am întors, camaradul Sterie dormita pe bancă.

- Sunt proști, - mi-au cerut doar biletul de tren. Le-am spus că dimineața plec la Le Havre...

Am răsuflet ușurat, dar n'am inchis un ochiu până dimineața la 5, când am fost primii in vagon, - cu direcția Montparnasse...

A doua-zi, camaradul Nicolae Pora, inginer chimist, care se ocupa de toți legionarii sosiți in Paris, ne-a găsit o cameră la hotel. Trei mii de franci pe lună pentru dormit, - căci ziua era ocupată in alte scopuri.

Lucru nu găseam, căci ne lipsea "sejour-ul". Poliția la rându-i nu ne da "sejour", fiindcă nu aveam angajament de lucru.

M'am hotărât atunci să merg la Consulat, să-mi scot o hârtie de cetățean român, pe baza căreia speram a obține sejour-ul. Camarazii mă sfătuiau să fiu atent, deoarece actualii șefi dela Consulat sunt cu toții sub ordinea comunistilor și risc să fiu înșfăcat și trimis fedeleș in țară. Pentru orice eventualități, au venit cu mine camarazii Sterie și Pora. Dacă nu voiu ieși din Consulat până intr'o oră, vor aviza autoritățile franceze.

Nebărberit, imbrăcat cu haine vechi și mototolite, am

intrat in Consulat...

Incă dela poartă am început:

- Să trăiți domnule Ministru!

- Ce dorești?

- N'am de mâncare, n'am bani, n'am haine, - vreau să mă întorc in țară...

- Vino sus!

Sus, in fața unui funcționar:

- Să trăiți D-le Ministru!

- Ce vrei?

- Să trăiți d-le Ministru, aș vrè să plec acasă și n'am bani de drum și nici-o pițulă 'n jeb.

- Ai fotografii?

M'am silit să fac o mutră tâmpită, iar după câteva clipe in care dădusem impresia că nu-s tocmai dumirit de cele ce-mi ceruse, mi s'a luminat fața brusc:

- Să trăiți d-le Ministru, am! (și-am scos din buzunarul hainei o revistă franceză... plină de fotografii).

- Nu de astea! De ale tale nu ai?

- N'am d-le Ministru, că eu nu știu să citesc in foaie...

Cu chiu și vai m'a făcut să înțeleg că are nevoie de trei fotografii de-ale mele, pentru pașaport.

Apoi încep interogatoriul.

De câte ori mă întreabă câte ceva, de atâtea ori mă scol in picioare și înainte de-ai da răspunsul dorit, îi trag cu "să trăiți d-le Ministru". El se umflă in pene - ca un adevărat ministru - și, cu vădite aere de superioritate, își mai aprinde o țigare americană (pachetul de "Camel" abia început, se lăfăia provocator pe masa lui de scris).

In timpul acesta eu imi potrivesc in gând vocabularul din nordul Ardealului.

- Cum te cheamă?

- Niculaie.

- Și mai cum?

- Niculaie a Zamfirei a lu Teban.

- Etatea?

- ? ?

- Câți ani ai?

- V'o patruzăci și mai bine - ca să nu mint: muma zăcă că m'am născut in culesu cucuruzului, când să scoate gunoiul pe holde, așé că...

- Bine, bine - am inteles. Ai frați? Surori? Ai părinți?

- Nu mai știu nimic de ei, d-le Ministru.

- Ce meserie ai?

- Să trăiți d-le Ministru, - îs șustăr.

- De unde ești?

- Din Argeal.

- De unde vi?

- Din Nemțae, m'o luat bātu-i-ar Dumnezău să-i bată. M'or luat cu noaptea 'n cap și m'or dus cu șnelțugu trii zăle...

- Ce-ai lucrat la ei?

- Să trăiți d-le Ministru, am lucrat in fabrici cu mașini de gloanță și mașingheveruri.

- Bine, - vrei să mergi acasă?

- Vrèu, d-le ministru, cum să nu vrèu! Mi-i dor de casă, de țară - arz'o focu de străinătate...

POEȚI ROMÂNI ÎN LIMBI STRĂINE

+++++

Alexandra Hortopan:

CANÇÃO

Minha vida fugiu com o som do violão...
 Triste violão que chorava sob negras vidraças,
 Violão dum dia esquecido em ruas desertas,
 Violão dum luar perdido no alto de escuras florestas,
 Violão que gemia, violão que cantava,
 Triste violão que morreu...

Minha vida fugiu com o canto das águas,
 Das águas que correm em leitos cavados por dores,
 Das águas perdidas nos vales desertos do tormento,
 Das águas amargas que correm em solidão sem fim...

A CANOA

Vais vagando ao largo, pobre canoa,
 Toda perdida, toda atoa...
 Vais ao longe, canoa, à procura da ilusão,
 Bater nos recifes da morta solidão...

O chumbo duma grande dor
 Debruçado nos vales do pensamento,
 O triste olhar dum sangrento amor
 Cintilando nas trevas do sofrimento,
 Eis teus companheiros, minha pobre canoa
 Que vais, toda perdida, toda atoa,
 Entre as espumas da cega solidão
 Encontrar... a loucura duma ilusão...

----- +++++ -----

Nic. Iancu-Păltinișanu:

WENN DER ABEND SEINE SCHATTEN...

Wenn der Abend seine Schatten
 Auf die muede Erde senkt,
 Dort, zum stillen Waldesrande
 Liebchen ihre Schritte lenkt.
 Freudig geh' ich ihr entgegen,
 Bin so gluecklich wenn sie lacht...
 Drueben, hinter dunklen Bergen
 Steigt der Mond aus tiefer Nacht.

Durch den Erlenhain, den stillen
 Wandeln wir entzueckt einher,
 Haben uns so viel zu sagen,
 Doch das Reden faellt uns schwer.

In den Kronen alter Baeume
 Rauscht geheimnisvoll der Wind;
 Laechelnd blickt der Mond hernieder,
 Freut sich dass wir gluecklich sind.

Wie ein sehnsuchtsvoller Seufzer
 Klingt das Lied der Nachtigall, -
 Damals, dort am Waldseeufer
 Kuesst' ich dich zum ersten Mal.

Viele Jahre sind verflossen
 Seit ich gluecklich war und jung, -
 Von dem schoenen Liebestraume
 Blieb blos die Erinnerung...

Nic. Iancu - Păltinișanu

INCEPUTUL SFÂRȘITULUI

de Ilie I. Manolescu

De trei zile plouă mărunț, ca prin sită; nici o șuviță de soare nu reușise să străbată prin perdeaua groasă a norilor plumburii.

O liniște apăsătoare de moarte, ce pune până și cei mai oțeliți nervi la incercare, domină sectorul.

Sublocotenentul Pojogeanu, observator înaintat al batalionului 10 de aruncătoare grele, părăsise noaptea postul de observație și se strecurase în "țara nimănui", mai aproape de pădurea ce forfotea de ruși și de tancurile lor. Știa că acolo se aflau cele 3 divizii de șoc ale armatei roșii ce trebuiau să atace în fie ce clipă. Obiectivul lor era de a rupe un coridor până la Marea Baltică, încercuind astfel toate trupele ce se aflau la nord.

Nu era prima oară că Slt. Pojogeanu sprijinea cu aruncătoarele lui trupele de elită amice, ce aveau misiunea să infrunte diviziile armatei roșii. Iși cunoștea inamicul și-i respecta elanul și puterea-i combativă.

De trei zile tânărul ofițer român nu a închis un ochiu. Ud până la oase, continuă totuși să se fofileze ca un gușter printre gropile de obuz, înaintând în direcția inamicului. Lătratul unei mitraliere ruse îl obligă să se rostogolească în prima groapă ce-o întâlnește. E plină de apă. Caută alta, - mitraliera țâcăne. Insfârșit, găsește una mai nouă; intră în ea. Săpă, reușind să și-o facă mai comodă. Aranjează apoi transmisorul portativ la centură, pune laringofonul. Căștile la ureche! Ia legătura prin radio cu bazele de foc ale batalionului.

Totul în ordine! Iși caută ceasul fosforescent la mână. Cu multă greutate reușește să-l curețe de nămolul ce-l acoperise. Lipsește puțin până la orele cinci! Să fie adevărat? Pornise du-

pă miezul nopții. Ii trebuise deci 4 ore pentru a ajunge în această groapă!

Simte cum îl cuprinde frigul. Ii e foame. Caută în buzunar, după biscuiți; pipăe atent și simte ceva umed, cleios. Nu mai erau biscuiți, ci o simplă masă grețoasă. I-a mai rămas bidonul cu țuică. Bea să se încălzească și să-și potolească foamea. Știe că groapa în care se află îi va servi de adăpost cel puțin o zi întreagă - sau de veci.

De departe aude bubuit surd; în acea direcție cerul se luminează ca de ziua. Se lipește și mai mult de fundul gropii umede și reci. Așteaptă nemșcat, - inima parcă a încetat să-i mai bată. Se aude un șuerat sinistru, încep trăznetele asurzitoare, pământul tremură ca o piftie. Obuzele imprăstie lapoviță și foc pe fiecare metru pătrat. Văzduhul pare muț într-o lumină ireală, apocaliptică.

Cu mușchii și nervii încordați să-i plesnească, Pojogeanu așteaptă începutul sfârșitului. Și totuși, speranța nu-l părăsește; are încredere în aruncătoarele lui și în ajutorul lui Dumnezeu... Dar timpul pare că nu se mai urnește din loc; impregur, moartea stă la pândă, gata să-și infașce prada. Pojogeanu încearcă legătura cu baza de foc. Dă ordin ca companiile 1 și 3 să-și schimbe derivatele pe pădure.

Așteaptă răspuns. Nimic. Nu mai poate nici să vadă, nici să audă ceva, - căștile îi căzuseră și se umpluseră de noroi.

După un răstimp, se decide. Incepe să transmită noi ordine: companiile trebuie să ia legătura între ele și să aștepte ordinul lui de Foc.

A fost oare auzit...?

Barajul de artilerie se întetește, urletele și exploziile drăcești ale Orgei lui Stalin biciuiesc nervii. Totul se imbină și se contopește într-o simfonie sinistă, exasperantă...

O pauză? Oare-i o pauză, într'adevăr...?

O umbră - o matahală lugubră trece pe deasupra gropii lui Pojogeanu! Nămolul împins de șenilele tancului îl acoperă. Se zbate disperat, nu mai poate respira, mocirla cleioasă i-a umplut gura, i-a intrat în ochi, îi sugrumă gâtul!

Cu un efort supraomenesc, iasă din nămolul ce-l îngropase de viu.

În fața lui apare un alt monstru, ce scupă foc pe toate gurile. Se aruncă la pământ. În această clipă un nou monstru de oțel trece pe lângă el. Cu o zvâcnire bruscă, sublocotenentul Pojogeanu se rostogolește la o parte, ca să nu-i terciuiască picioarele. Dă să se ridice - vede alt tanc... O lumină groaznică îl orbește. Se aruncă la pământ, - colosul înaintază... deodată se cutremură, se zvâncolește ca o găină tăiată; apoi se oprește și rămâne neclintit.

Sulocotenentul Pojogeanu se opintește și urcă pe el. Iși curăță ochii ce-l ard... Pe lângă el trec acum alți monștri, cu zgomot asurzitor, improșcând moarte... Aude strigăte, ce par a veni din mormânt și cari se unesc într'un urlet prelung: soseau infanteriștii roșii la adăpostul tancurilor!

Sublocotenentul Pojogeanu, ca un nebun, începe să strige: - Micșorați distanța cu o sută de metri, toate aruncătoarele "foc"!... o sută... două sute de proiectile fiecare... Toată muniția!!

Clipele îi par veșnicie. Repetă ordinul, - urlă. Iși adu-

ce brusc aminte că nu poate striga, cu laringofonul la gât. Repetă calm, același ordin, - odată, de zece ori, de-o sută de ori - nu mai știe...

Aude un fâlfâit... Fața-i murdară se acoperă de un rânjet de fericire, - un rânjet ce ar fi înghețat sângele în vinele celor ce l-ar fi putut vedea!

Cu brațele încleștate pe țeavă de tun fierbinte a tancului distrus, așteaptă chirchit, - așteaptă... Primii ruși au trecut de el... Incep acum exploziile!... Strigăte de durere, strigăte de moarte! El râde, - de fericire, de nebunie. Continuă să repete: "Toate aruncătoarele foc continuu, pe mine! Foc continuu! Toată muniția! Să tragă toate tunurile, toate tancurile, toate rachetele. Trageți - focul liber!..."

Cât a durat totul? O clipă? O veșnicie? Se luminase de ziua, ori era zi?... Tancurile și infanteriștii ruși ce mai rămăseră se retrăgeau în disordine. În jurul lui Pojogeanu exploziile continuă, semănând moarte... Opera aruncătoarelor lui! Iar el continuă să dea ordin de "foc"... Iși aude ca prin vis vocea sugrumată, susurând: foc, foc continuu...!

Un cor năpraznic de gemete, - gema pământul, soldații, tancurile fumegânde. Cine se mai gândea la picioarele rețezate? Cui îi mai păsa de creerii spoști pe căști, de ochii blejdiți, de gurile scofalcite de spasmul morții?... De sângele ce imbibase pământul mocirlos...!? Fericiți - sau nefericiți - cei ce au scăpat!

Pojogeanu nu-și mai putea desclêșta brațele de pe țeava tunului. Se zbate, se opintește - însfârșit! Cade de pe tanc și alunecă într-o groapă de obuz. Iși simte capul greu. Pune mâna, pipăe: nu mai avea casca. Nămolul făcuse din părul-i o măciucă de piatră. Ochiul îl ustură; nu-și simte degetele, mâinile-l dor ca la îngheț. Par degerate. Scupă funingine și pământ roșu. Iși pipăe picioarele, corpul, gâtul. Pe uniformă-i sfărtecă, nu se zărește nici-o pată roșie; cămașa, ismenele nu-i sunt lipite de piele. Era întreg! Scăpase, ca prin minune, teafăr!

Slavă Domnului, - laringofonul și aparatul de transmisie nu le pierduse. Erau intacte. Cu mâini tremurânde, începe să invărtească butonii. Nici-un sunet. Incepe să cheme: "Slt. Pojogeanu, chiamă baza de foc, sunt la o sută metri în fața pădurii, lângă un tanc distrus..."

Incearcă apoi altă undă; repetă, repetă. Incearcă toate undele posibile și imposibile, - chiamă, repetă.

Capul îi zurue ca un cuib de viespi... Gânduri stranii încep a-i străbate creierul: oare e el? E el care chiamă, ori e spiritul lui...? Corpul-i pare cuprins ca de o paralizie generală; nu mai vrea să asculte de nici-un ordin. Altfel ar fi încercat să parcurgă cei 6 km. până la baza de foc... Dar poate că l-au auzit. L-au auzit dacă... au scăpat!

Inchide ochii.. Buzele-i se mișcă susurând: Slt. Pojogeanu chiamă batalionul 10.....

Un zgomot de motor îl trezește. Inamicul?! Dar cine l-ar fi putut descoperi între atâția mutilați, între atâția morți...?

O mașină se oprește lângă groapa de obuz... Sublocotenentul Pojogeanu întrezărește, ca prin vis, placa cu semnele Generalului M., șeful trupelor de șoc amice...

Se aude strigat pe nume, - îi sună atât de straniu, ca și când chemarea ar veni din depărtări enorme...

Incearcă să se ridice, să se prezinte, - totul zadarnic! Puterile parcă l-au părăsit complet. Simte prezența cuiva, lângă el. aproape de tot, - deschide cu mare greutate ochii și-l vede pe Generalul M. aplecat asupra lui. E chiar el, Generalul M., nu mai incapa nici-o indoială. Îl cunoaște doar atât de bine.

Acesta îi ridică acum capul, - îl sărută pe amândoi obraji murdari... Își desprinde de pe piept o decorație și o fixează pe pieptul bravului sublocotenent Pojogeanu.

Urmează câteva ordine scurte - Pojogeanu le aude ca prin vis. Se simte ridicat de brațe vânjoase și purtat până la mașină... Acum nu mai are nevoie să gândească, - sunt alții cari gândesc pentru el. Degetele mâinei-i drepte i-se crispează pe decorația nouă ce-o poartă pe piept; răceala-i metalică îi dă un fior ce-i străbate până la inimă: un fior de nespūsă mulțumire. Cu ochii inchiși, zâmbește în neștire, în timp ce o toropeală dulce, binefăcătoare îi cuprinde întreaga faptură...

ILIE I. MANOLESCU

+++ PICURI DE INȚELEPCIUNE +++

Sub un "compromis" se înțelege arta de a împărți o tortă de așa manieră, încât fiecare să fie convins că a primit bucata cea mai mare. - Ludwig Erhard, Ministrul Economiei-Republica Federala Germană.

Femeiile sunt ca și comuniștii - pentru linia lor fac totul. - Wendell Carter, comentator american - TV.

Se numește un optimist omul care crede că viitorul e nesigur. - Edward Teller, constructorul Bombeii-H.

Cele zece porunci (biblice) sunt de aceea atât de clare, scurte și lesne de înțeles, fiindcă s'au întocmit fără intervenția unei Comisiuni de Experți. - Ch. de Gaulle, președ. Franței.

Pactele politice pot fi desfăcute la fel cum se desfac căsătoriile. - Nikita Crusciov, șeful guvernului sovietic.

Guvernele sunt cu mult mai proaste decât popoarele lor. - Dwight D. Eisenhower, președ. Statelor Unite.

Mulți oameni își iau în nume de rău faptul că ai principii, dar aceiași oameni ți-ar ierta și mai puțin, dacă nu le-ai avea. - John Foster Dulles, Min. de Externe - USA.

Dialectica istoriei dovedește că multe din cele ce ieri mai erau considerate "revoluționare", astăzi pot fi considerate deja "contra-revoluționare". - W. Gomulka, Secretarul partidului comunist al Poloniei.

Trebue să sperii întotdeauna în greșelile adversarului. Altfel te-ar putea apuca disperarea. - Pietro Quaroni, Ambasadorul Italiei în Bonn. -

Dacă un guvern guvernează fără opoziție, e dictatură; dacă un partid guvernează și celalt e în opoziție, e democrație, iar dacă amandouă guvernează, fără opoziție, atunci e... Austria. - "Wiener Bonmot".

24 Ianuarie 1859 - 24 Ianuarie 1959
O SUTĂ DE ANI
DELA UNIREA PRINCIPATELOR

"Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română!.."

+++++
DARIA O COMUNISMO
UMA SOCIEDADE SEM CLASSES AO BRASIL ?
+++ + +++

O COMUNISMO nasceu na Rússia, onde, durante séculos, as massas foram oprimidas e inferiorizadas pela minoria aristocrata. Uma das promessas mais sedutoras feitas pelos bolcheviques em 1917 foi a de que, sob o comunismo, todos os cidadãos estariam em absoluto pé de igualdade, não havendo classes de espécie alguma.

A estrutura social do Brasil por certo nada tem em comum com a Rússia do tempo dos czares. A nação brasileira é uma das nações mais democráticas do mundo; no entanto, os que professam o credo comunista sonham com uma utopia onde a promessa soviética de uma sociedade sem classes se transformaria em palpável realidade.

A quimera se desfaz quando se mostra que, após 40 anos de domínio do Partido Comunista, não se percebe ainda a formação de uma sociedade sem classes na U.R.S.S. Muito pelo contrário, a União Soviética apresenta uma estratificação social ainda mais rígida e mais iniqua do que a da Rússia Imperial.

Há atualmente 5 classes ou camadas sociais distintas, na U.R.S.S. A primeira compõe-se de elementos graduados do Partido e altas patentes militares, cujos vencimentos atingem até um milhão de rublos por ano. A segunda é integrada por dirigentes e oficiais de categoria menos elevada, diretores de grandes empreendimentos do Estado, destacados artistas, cientistas e intelectuais, ao todo talvez um milhão de pessoas, com renda anual de algumas centenas de milhares de rublos. A terceira classe, com cerca de dez milhões de pessoas, é menos afortunada. É a dos engenheiros, técnicos e administradores das fazendas coletivas, que percebem uma média de 20.000 rublos por ano. Essas três classes superiores representam menos de 10 por cento da população da União Soviética. Constituem a quarta classe os trabalhadores e os camponeses, que se dão por felizes quando conseguem ganhar 8.000 rublos por ano. Na base dessa pirâmide social estão os milhões de trabalhadores escravizados, que nada recebem.

Dai se conclui que 85 por cento da população ocupam as classes mais baixas, portanto as mais desamparadas. -

O COMUNISMO deve ser antes julgado pelas suas realizações do que por suas promessas vicionárias; o Estado Soviético de maneira nenhuma cumpriu sua promessa de criar uma Utopia.

A "intimidade do lar" não existe na União Soviética, nem mesmo para os poucos que possuem casas próprias, pois estas são constantemente invadidas por membros do Partido, guardas domiciliares ou "comitês pró-paz doméstica". Você vive com medo, pois a cada instante sente a sombra do Estado dentro de seu próprio lar. Uma palavra que você deixar escapar inadvertidamente pode significar a perda de sua propriedade e até de sua vida.

Você gostaria de viver nas mesmas condições no Brasil ?

+++++

in orice fel influența Occidentului.

Este tocmai ceea ce face blocul statelor comuniste la ora actuală.

Suntem în plin război economic. El poate duce ușor la o înfrângere a lumii libere dacă aceasta nu-și va deschide ochii la timp și nu va proceda la o revizuire a politicii urmate până acum.

N I C A I L A R I O N

++++++
+ + + + +
+ + + + +
+ + + + +
+ + + + +
+ + + + +
+ + + + +

Ș T I R I - I N F O R M A Ț I I

CENTENARUL UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE a fost sărbătorit de către Români din Brazilia în cadrul unor festivaluri comemorative, cu program patriotic și cultural, atât în orașul Rio de Janeiro, cât și la São Paulo.

Revista "Căminul" a editat cu acest prilej o carte postală comemorativă.

CENTRO BRASIL-EUROPA (C.B.E.) - La São Paulo va lua în curând ființă o nouă organizație creștină, anticomunistă, în care vor fi reprezentate toate națiunile europene subjugate de comuniști. Va purta numele de "Centro Brasil-Europa". Printre membrii fondatori ai acestei organizații se găsesc și o seamă de brazilieni, academicieni și personalități politice a Statului S. Paulo. Merită a fi relevată munca neobosită și străduințele depuse de Dl. B.L. Bilynskyj, delegatul ucrainean al "Blocului Antibolșevic al Națiunilor", căruia i-se datorează în bună parte rezultatele obținute până acum de comisiunea însărcinată cu lucrările pregătitoare.

+ Ing. CONSTANTIN LUCULESCU. - După moartea neuitatului pictor Popescu-Dorohoi - despre care am scris în revista noastră în n-rul apărut în Decembrie - colonia română din São Paulo înregistrează o nouă și dureroasă pierdere suferită prin decesul bunului Român și valorosului Inginer Constantin Luculescu. Aripa necrutătoare a morții l-a atins pe neașteptate, în timp ce se găsea în plină activitate profesională, în orașul Brasilia. Capitala de mâine a Braziliei poartă amprenta unui vrednic inginer român, care și-a lăsat o parte din sănătate pe șantierele ei. Stidânci și iubite de toată lumea, inginerul Luculescu lasă în urmă a le defunctului au fost aduse cu avionul la São Paulo, înmormântarea având loc în ziua de 15 Martie, în cimitirul "São Paulo". Fie-i memoria binecuvântată!

CARTI POSTALE DE PAȘTI (românești) editate în S. Paulo, se găsesc de vânzare la "Papeleria Rosario", Rua São Bento - și la Redacția Revistei "Căminul".

BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN FREIBURG, cu prilejul împlinirii a 75 ani de la înființarea "Societății de Cultură Macedo-Română", a luat inițiativa editării unui Album Macedo-Român. În acest scop se adresează tuturor cărturarilor noștri din exil și învățați-

lor străini, prieteni ai Neamului Românesc solicitându-le prețioasa colaborare la acest ALBUM. Alegerea subiectului cât și întinderea lui în tratare, rămân la aprecierea fiecăruia dintre colaboratori. Adeziunile la această inițiativă precum și colaborările se vor trimite la direcția Bibliotecii (Zasiusstrasse, 39, Freiburg/Brsg, e.V. Germania).

Grupul de Români strănsi în jurul revistei "CAMINUL" din São Paulo-Brazilia, ține să-și exprime - pe această cale - adeziunea la această frumoasă inițiativă. ALBUMUL MACEDO-ROMAN va fi, fără îndoială, o operă de reală valoare culturală și națională românească. Biblioteca Română din Freiburg va putea inscrie, prin edditarea acestui album, încă o pagină strălucitoare în registrul ei de realizări.

Discursul pronunțat de DIRECTORUL INSTITUTULUI DE CULTURĂ HISPANICĂ, Don BLAS PINAR, în salonul de ceremonii al acestui Institut, cu prilejul comemorării primului centenar al Unirii Principatelor Române, a constituit, într'adevăr, o excepțională omagiere a Neamului nostru românesc. Nu avem cunoștința, până acum, ca în vreo altă țară să se fi sărbătorit, în mod oficial, la fel ca la Madrid, această dată istorică românească. Regretăm sincer de a nu putea publica sus amintitul discurs, din lipsă de spațiu, dat fiind că ne-a sosit în ultimul moment.

CALENDAR ORTODOX

IANUARIE - Marți, 6: Botezul Domnului. Mercuri, 7: Sf. Ioan Botezătorul. Vineri, 30: Sf. trei Ier. Vasile Grigore și Ioan.
FEBRUARIE - Luni, 2: Intimpinarea Domnului.
MARTIE - Miercuri, 25: Bunavestire.
APRILIE - Joi, 23: Sf. Marele Mucenic Gheorghe. 26: Floriile.
MAI - Duminică, 3: Sf. Paști. 10: Duminica Tomii. Joi, 21: Sf. Constantin și Elena.

CALENDAR ISTORIC. - 24 Ianuarie: Unirea Principatelor. 27 Martie Realipirea Basarabiei la Patria mamă. 10 Mai: Proclamarea Independenței și a Regatului României. 15 Mai: Adunarea Națională dela Blaj (pe Câmpia Libertății).

REVISTA "CAMINUL"-SÃO PAULO, BRAZILIA

+++++

Orice corespondență va fi adresată d-lui I. Dimitriu, Rua Clelia No. 939 ap. 3 (Administrația revistei). São Paulo-BRASIL.

XXXXXX
XX

